

~~FORTROLIGT~~

Foredrag holdt i
Søe-Lieutenant-Selskabet
af
KOMMANDØR J. A. SCHOU
den 22. februar 1955.

Hr. formand, mine herrer.

Baggrunden for min tilstedeværelse på talerstolen i aften er et ni måneders ophold i U.S.A. for gennemgang af U.S. Marine Corps stabsskole "Senior Course".

Jeg skal derfor indlede med at give MC-schools i Quantico en kort omtale.

MC har al sin uddannelse af officerer koncentreret i Quantico på MC Schools. Herfra dog undtaget uddannelsen af MC flyvere, der uddannes på flådens flyveskoler og på MC's flyvestationer, hvad angår de specielle opgaver indenfor MC.

Quantico ligger ca. 50 km syd for Washington ved Potomac floden, hvor MC Schools råder over et fortrinligt og afvekskende øvelsesterrain på ca. 230 km² eller omtrent på størrelse med Møn.

Der findes følgende skoler for officerer:

Communications School,
Basic School,
Junior School og
Senior School.

På Communications School uddannes de officerer, der skal fordeles til divisionerne m.m. som Comm.officerer.

Basic School giver officererne den grundlæggende uddannelse i geleddtjeneste og føring af mindre enheder. Skolen som i stort omfang er af praktisk art, er udlagt i lejre på øvelsesområdet.

Junior School har til formål at give officerer af major og captain graden uddannelse med henblik på føring indtil bataillonsplanet. Skolens kapacitet er 150 officerer pr. årligt kursus af 9 mdrs. varighed.

Senior School som jeg havde den ære at frekventere har til formål at uddanne MC officerer af colonel og Lt col graden til tjeneste som regimentchef og til tjeneste i div. stab. Skolens kapacitet er 120 officerer pr. årligt kursus af 9 mdrs. varighed.

På samtlige skoler deltager udenlandske officerer foruden officerer fra de 3 andre værn. Af øvrige udenlandske officerer deltog på det kursus, jeg frekventerede 4, nemlig en engelsk, en brasiliansk, en kinesisk og en koreansk, samtlige af de pågældende landes MC.

Udlændingene gik ind på fuldstændig lige fod med de øvrige elever såvel hvad undervisning som eksaminer angår. Af sidstnævnte var vi igennem 21 ialt.

Vi var dog udelukket fra al undervisning, der var klassificeret højere end fortrolig, hvilket bl.a. ville sige al ABC undervisning.

Ialt androg denne udelukkelse 20% af det samlede timeantal og f.eks. af afsnittet amphibious warfare androg udelukkelsen 30 % af timeantallet, en nok så høj procent i et emne, som jeg for mit vedkommende først og fremmest var kommet over for at studere.

Foruden nævnte afsnit om amphibious warfare, der androg $\frac{1}{4}$ af det samlede timetal doceredes der udelukkende landkrigs-kunst, såvel taktik som logistic, inddelt i to hovedgrupper, offensiv og defensiv krigsførelse samt krigsførelse under specielle forhold som luftbårne operationer, antipartisankrig, junglekrig, ørkenkrig, arktisk krig, angreb og forsvar af flodlinier og lign.

Undervisningen foregik for en stor del i form af en slags krigsspil -map exercise - samt enkelte feltøvelser, og kursus afsluttedes med en landgangsøvelse, hvori deltog stabe og kommunikationspersonel, af 4 ugers varighed, af hvilke de 3 anvendtes til planlægning og den sidste uge til øvelseslandgang i Little Creek ved Norfolk og den endelige landgang i North Carolina.

Jeg skal derefter give en fremstilling af baggrunden for MC af i dag, af korpsets organisation og endelig omtale amph. warfare i store træk.

Chefen for den amerikanske hær General Marshall udtalte i slutningen af 1943:

"Min militære uddannelse og erfaring i den første verdenskrig har helt været baseret på veje, floder og jernbaner. I løbet af de to sidste år har jeg imidlertid erhvervet en uddannelse baseret på oceaner, og jeg har måttet lære det hele forfra. Før denne krig havde jeg aldrig hørt om andre landgangsfortøjer end en gummibåd".

General Marshall var ikke den eneste som var uforberedt på den amfibiekrig som udgjorde en stor del af Amerikas indsats i den anden verdenskrig.

I Amerika havde hærens chefer ikke klart indset nødvendig-

heden af amfibietræning og indtil Nazisterne løb Frankrig over ende, havde man i de amerikanske hærstabe fortsat forestillet sig dokanlæg som Cherbourg's og le Havre's til brug ved overførslen af de amerikanske hærstyrker til det europæiske fastland, men Hitlers succes i foråret og sommeren 1940 fik disse illusioner til at briste.

"Den 25. juni 1940" således lyder en officiel amerikansk krigshistorikers lakoniske bemærkning "blev 1' og 3' division beordret til at træne i landgangsoperationer".

At den amerikanske hær var i stand til på så kort varsel, at træne tropper for landsætning på fjendtlig kyst skyldes dens smidighed og gode ledelse og i lige så høj grad, at den til sin rådighed havde et sundt grundlag af amfibiedoktriner som var udfærdiget af U.S. Navy og Marine Corps.

I årene før den anden verdenskrigs udbrud havde U.S. Marine Corps organiseret sig som specialist i amfibiekrig, hvorved det var i stand til at stille sin erfaring, som var nedfældet i flådens og i Marine Corps's publikationer, til rådighed ved udgivelsen af en field manual om amfibiekrig for den amerikanske hær.

Marine Corps som i år fylder 180 år lagde i årene før første verdenskrig hovedsagelig vægt på forsvaret af fremskudte flådebaser.

Commandant of Marine Corps fremsatte således i 1912 følgende retningslinier for Korpsets uddannelse:

1. At øve officerer og mandskab i installation og betjening af "Advanced basemateriel".
2. At undersøge hvilke typer af kanoner, kanonfundamenter, miner, torpedoforsvar og andet materiel der er bedst egnet for "Advance-base work", og
3. at studere sådanne militære og maritime emner som står i forbindelse med udvælgelsen samt angreb og forsvar af fremskudte baser.

Selv om de første kim til senere amfibie-træning kan siges at være til stede i denne tidlige base-aktivitet, er det tydeligt, at hovedvægten ikke lagdes på offensive landgangsoperationer; thi selv om en basestyrke forventedes at være forberedt på at indtage såvel som at forsvare baser, var i praksis al træning koncentreret på forsvaret.

I januar 1924 deltog Marine Corps for første gang i landgangsøvelser af større omfang og uden større held. Af den kritik som fandt sted efter øvelsen fremgik det, at alle fejl som var tænkelige under en landgangsoperation blev gjort her.

Efter at kritikken og de forslag, der efter disse øvelser blev fremsat, i mange år forblev upåagtede, tog tingene en vending i 1933 med oprettelsen af "Fleet Marine Force", d.v.s. en styrke af Marine Corps, som skulle indgå i flådens organisation som en integrerende del af denne med henblik på taktisk anvendelse efter chefen for flådens bestemmelse.

Ved skabelsen af "Fleet Marine Force" knæstattes samtidig doktrinen, at det i krig er Marine Corps's hovedopgave at indtage fremskudte baser til brug for flådens operationer og i fred at uddanne sig til at gennemføre denne opgave.

Så kom den anden verdenskrig og som bekendt fuldførte U.S. Marine Corps sin opgave ved i Stillehavet som en integrerende del af den amerikanske flåde at medvirke til at bane vej gennem Stillehavet medens hæren sammen med de allierede styrker foretog en række landgange i det europæiske krigsteater, landgange udført uden deltagelse af Marine Corps, som kun deltog som traditionelle detachementer ombord i flådens skibe, men gennemført på grundlag af doktriner som i tiden før krigen var udformet af Marine Corps.

U.S. Marine Corps har derigennem vist at kunne leve op til sine mangeårige traditioner såvel på slagmarken som ved i fredstider at være banebryder for nye ideer med hensyn til fremtidens taktik og teknik på sit specielle felt, nemlig amfibiekrig.

MARINE CORPS-ORG.

"National Security Act" af 1947, som skabte det amerikanske Forsvarsministerium (Department of defence), der er fælles for alle forsvarsgrene, og som i sig indeholder 3 ministerier (departments), nemlig department of the army-department of the navy og department of the air force, siger flg. om Marine Corps:

"U.S. Marine Corps, som henhører under Department of the Navy, skal omfatte hærstyrker med organiske flystyrker.

M.C. skal organiseres, uddannes og udrustes med henblik på at opstille "Fleet Marine Forces" med støttende flystyrker til rådighed for flåden ved indtagelsen og for-

svaret af fremskudte flådebaser; og for udførelsen af sådanne operationer i land som måtte være af betydning for gennemførelsen af en kampagne til søs.

Det påhviler M.C. i samarbejde med hæren og flyvevåbenet at udvikle de afsnit af amfibieoperationer, som vedrører den taktik, teknik og det materiel, som anvendes af landgangsstyrkerne. Desuden skal M.C. opstille detachementer ombord i flådens enheder og til beskyttelse af flådestationer og flådebaser og skal udføre sådanne andre opgaver, som præsidenten måtte beordre, forudsat, at sådanne opgaver ikke interfererer med eller afviger fra de opgaver for hvilket M.C. primært er organiseret."

Dette er ordlyden af "National Security Act" og M.C. virker i overensstemmelse hermed som den ene af de 4 forsvarsgrene i det amerikanske forsvar.

MC henhører således sammen med flåden under Department of the Navy, og commandant of the MC giver møde i Joint Chiefs of Staff i alle sager der direkte vedrører MC.

Comm. of MC udnævnes af præsidenten for en 4 årig periode og udøver sin ledelse af MC gennem "Headquarters MC", som har til huse i Washington i et annex til Pentagon. I HQ indgår bl.a. 3 generaler, hvis stillinger er fastsat i loven, nemlig

The assistant commander, der tillige virker som stabschef,
The director of personel og
The Quartermaster general.

Derudover kan the comm organisere sin stab efter ønske, således, at han er i stand til i vid udstrækning at afpasse dens organisation efter de øjeblikkelige krav.

Foruden den nævnte i loven foreskrevne ass comm findes der endnu een, nemlig assistant comm (air), der tillige er chef for "Division of Aviation". Vedrørende stabens opbygning skal blot nævnes, at den er opbygget efter det kendte stabsprincip med 4 sektioner, nemlig

G 1 personel
G 2 intelligence
G 3 peration
G 4 administration.

MC er opdelt i de operative styrker og hjelpeinstitutioner-supporting establishments.

De operative styrker består af "Fleet Marine Force" (FMF) af hvilke der findes 2, nemlig FMFLANT og FMFPAC der er operativt underlagt henholdsvis atlantehavsflåden og stillehavsflåden, af detachementer i flådens større enheder og detachementer til bevogtning af baser, flådestationer o.lign. Styrkerne organiseres, uddannes og udrustes af MC og er underlagt CNO's operative kommando.

Hjelpeinstitutionerne består i første række af uddannelsesetablissementer o.lign., og af depoter. De vigtigste uddannelsesetablissementer er 2 rekrutskoler, een på østkysten og een på vestkysten. Hoveddepoterne findes i Philadelphia og San Fransisco.

MC samlede styrke var pr. 1. juli 1954 på ca. 220 000 mand, heraf ca. 19 000 officerer.

Til sammenligning skal nævnes tallene for de 3 andre forsvarsgrene.

hæren	1 303 000
flåden	712 000
flyvev.	978 000

De operative styrker.

Består som nævnt af FMF og detachementer ombord og i land.

En FMF er en afbalanceret styrke af de forskellige våbenarter inklusive flystyrker, og er en yderst smidig organisation, som organiseres alt efter den foreliggende opgave.

Den normale FMF er organiseret, trænet og udrustet til at løse en eller flere af følgende opgaver:

1. Amfibiekrigsførelse og erobring af fremskudte baser.
2. Forsvar af fremskudte baser.
3. Amfibieraid og opklaring.
4. "Small wars" og operationer "short of war", og
5. Andre opgaver indenfor sine muligheder.

Med henblik på at opnå den største grad af smidighed i organisationen og den størst mulige økonomi med tropperne er FMF organiseret som en pulje af specialstyrker som kan tildeles et korps eller en division med en speciel operation for øje.

Deraf følger, at en division eller et korps vil have de nødvendige tropper til rådighed ved gennemførelsen af den specielle opgave uden at være belastet med de logistiske problemer vedrørende disse styrker, når de ikke har brug for dem.

Det vil her føre for vidt at omtale alle de 29 enheder, der indgår i en normalt krigsopstillet FMF, men enkelte af dem skal dog omtales for at give en antydning af, hvad en FMF formår.

Force Evacuation Hospital er beregnet til at understøtte et amfibiekorps og kan etablere og operere et 400 sengs halvmo-bilt hospital. Dets stab kan behandle selv alvorlige tilfælde, som kræver specialbehandling.

Signalbataillon er ligeledes beregnet til at betjene et amfibiekorps. Det kan ikke betjene FMF's headquarters, såfremt dette rykker i felten, hvad det normalt ikke gør. Headquarters betjenes af et specielt signalkompagni.

FMF's luftværnsgruppe (AAA group) består af mobile selv-drevne 40 mm, 75 mm skysweepers og 90 mm luftværnskanoner.

Foruden denne Lv gruppe findes en automatisk Lv-våben bataillon og en 90 mm Lv kanon bataillon.

Af feltartilleri findes en 155 mm kanon bataillon, en 155 mm haubitz bataillon og en 110 mm (4.5') rocket bat.

Kampvognsbataillonen består af 3 kompagnier med hver 17 kampvogne med 90 mm kan.

Ingeniør bataillonen afgiver normalt et kompagni til hver division. Uden for div findes et "Fixed bridge komp" og et "Floating bridge kp".

The Marine Division.

Marinedivisionen er en balanceret styrke sammensat af de forskellige våben undtagen flyvestyrker. Den er på ca. 21 000 mand og er bygget op omkring 3 fodfolksregimenter, som tilsammen tæller mere end halvdelen af divisionens mandskabsstyrke.

Til støtte for disse regimenter indeholder divisionen

1. et artilleriregiment,
2. en kampvognsbataillon,
3. en ingeniørbataillon,
4. en "shore party" bataillon,
5. en sanitetsbataillon,
6. en motortransportbataillon,

7. signalbataillon,
8. en ordnance bataillon og
9. en forsyningsbataillon.

Marinedivisionens primære opgave er at udføre amfibieoperationer. Foruden denne primære opgave skal divisionen være i stand til at løse følgende opgaver:

1. Kamp på land som en del af en større styrke eller i en selvstændig operation.
2. Inddeling i regimentskamp-grupper til selvstændig anvendelse.
3. Vedligeholdelse i felten af våben og udrustning.
4. Forsyning af tilstrækkeligt rullende materiel til at imødekomme de normale forsyningskrav i et brohoved.

Marinedivisionen skal være i stand til at udvikle sin kampkraft fra et nulpunkt ved strandkanten til maximum umiddelbart efter landsætningen, og dens organisation og udrustning er i overensstemmelse hermed.

Ved opbygningen har følgende synspunkter ligget til grund:

- a. Divisionen skal kun indeholde de tropper, som der vil være brug for i alle operationer. Man har således ment, at der altid vil være brug for 3 fodfolksregimenter og eet artilleriregiment.
- b. Styrken af disse nødvendige enheder skal holdes på et minimum og aldrig overstige, hvad der vil kræves i alle operationer. Da divisionens organiske enheder således er holdt på et minimum, indeholder "FMF" det fornødne antal enheder, der udkræves for en speciel operation.
- c. Alle enheder organiske med divisionen er holdt indenfor de foreliggende muligheder for forsyning og vedligeholdelse fra de enheder, der skal understøtte dem. Kampvognene tjener som et godt eksempel herpå. Man var af den formening, at et fodfolksregiment kunne bruge et organisk kampvognskompani, men under hensyn til Marine Corps's amfibieopgaver kom man til det resultat, at et fodfolksregiment kun kan kontrollere (control) og forsyne een deling kampvogne, i særdeleshed under de tidligste afsnit af en stormlanding. Man var endvidere

klar over, at der behøvedes mere end een kampvognsbataillon under en større operation, men her gik man ud fra, at en kampvognsbataillon var, hvad en division kan opretholde. Derfor blev yderligere styrker af kampvogne placeret ved Fleet Marine Force for derfra at blive tildelt efter behov.

Jeg skal derefter i store træk omtale en Marinedivisions enheder og dens opgaver.

En Marine Division består som før nævnt af ca. 21 000 mand, nemlig ca. 1200 off og ca. 20 000 underoff og menige (enlisted). Divisionen kan inddeles i kæmpende tropper (combat og combat support troops) og forsyningstropper (combat support service troops).

Tallene for de 2 kategorier fordeler sig således:

Kæmpende tropper	ca. 19 000
Forsyningstropper	ca. 2 000

Der findes i dag udrustet 3 divisioner.

En division består som før nævnt af følgende enheder:

3 fodfolksregimenter	(3 x 3635)
1 artilleriregt.	(2965)
1 tank bataillon	(865)
1 ingeniør bn	(1160)
1 shore party bn	(730)
1 ordnance bn	(530)
1 sanitets bn	(615)
1 motor transport bn	(720)
1 forsynings bn	(795)
1 stabs bn	(1265)

Fodfolksregimentet anvendes normalt som en enhed af divisionschefen indenfor omfanget af divisionens samlede indsats. Regimentet kan også anvendes som et delvis uafhængig element, når divisionschefen er blevet tvunget til at decentralisere kontrollen med sine enheder.

Regimentet såvel som de lavere fodfolksenheder anvendes til de normale fodfolksopgaver. I angrebet engagerer det fjenden og ødelægger ham. Det består af 3 batailloner udrustet og uddannet med nærkampsvåben (weapons of close combat) og regimentet indbefatter yderligere våben og udrustning, som ikke findes indenfor bataillonerne for tungere ildstøtte til enhederne samt

logistisk og administrativ støtte. Fodfolksbatailloner er ker-
nen omkring hvilken et "bataillon landing team" dannes.

Af våben råder et fodfolksregiment over følgende:

5 kampvogne m 90 mm kanon, 8 120 mm morterer, 18 81 mm
morterer, 27 60 mm morterer samt flammekastere, maskinge-
værer og håndvåben.

Artilleriregimentets primære opgave er at yde artilleristøtte
til divisionens enheder; denne støtte består i første række i at:

- a. yde direkte ildstøtte (close support) for fodfolk og
kampvogne.
- b. isolere kamppladsen.
- c. tilkæmpe sig overherredømme over fjendtlig artilleri.

Feltartilleriets fornemste egenskaber er dets evne til
skydning på lang afstand, dens store evne til at ødelægge og
neutralisere og dens smidighed (flexibility). Regimentet har
evnen til logistisk selvunderhold og feltmæssig vedligeholdelse
af artillerivåben.

Artilleriregimentet råder over følgende våben:

54-105 mm haubitzer
18-105 mm haubitzer samt maskingeværer, raketvåben og
håndvåben.

Man vil lægge mærke til, at art.reg. ikke råder over or-
ganiske kanoner, men kun haubitzer, idet kanonerne (155 mm) stil-
les til rådighed af FMF.

Kampvognsbataillonens opgave i amfibiekrig er at understøtte di-
visionens fodfolk ved anvendelse af ildkraft, bevægelighed og
overraskelsesmoment (shock action) ved at optage kontakt med
(close with) fjenden og assistere ved ødelæggelsen af denne.
For at opfylde sin primære opgave, kan tank-bataillonens anvendes
til følgende:

1. danne den mobile anti-tank og anti-luft beskyttelse
for divisionen i såvel offensive som defensive opera-
tioner.
2. danne den første bølge (primary striking force) af et
panserangreb (mechanized assault) ført frem fra skibe
på havet eller fra brohovedet.

Bataillonens muligheder er følgende:

1. Angreb og modangreb under fjendtlig ild.

2. At understøtte fodfolk eller andre kampvogne ved direkte ild, manøvre og overraskelse.
3. At ødelægge jævnyrdige eller lettere kampvogne ved ild.
4. At assistere tunge kampvogne ved ødelæggelse af tunge kampvogne ved flankeangreb.
5. Udnyttelses-(exploitation) og forfølgelsesoperationer.
6. Feltmæssig vedligeholdelse af kampvognsmateriel.
7. Transport af egne forsyninger.

Af våben råder bataillonen over:

91 kampvogne, heraf 70 med 90 mm K, 12 med 105 mm haubitz og bulldozer og 9 med 105 mm haubitz og flammekaster samt raketstyr, granatkastere og håndvåben.

Ingeniørbataillonens opgave er i almindelighed at forøge divisionens kampeffektivitet ved at yde den fornødne ingeniørstøtte.

Dens bevæbning består af maskingeværer, flammekastere, raketvåben og håndvåben.

Shore party bataillons opgave er at organisere strandbredden ved et amfibieangreb. Den er i stand til at konstruere og vedligeholde vejnettet indenfor sit område og at fremskaffe den taktiske ramme for det direkte forsvar af landsætningsområdet. Når den ikke anvendes til sin primære opgave, er den i stand til at udføre lettere ingeniørarbejder og til at deltage i andre forsyningsopgaver. Den er bevæbnet nærlig som ingeniørbataillonen.

Ordnance bataillon har til opgave at støtte divisionen ved at installere og operere anlæg for artilleriets vedligeholdelse og forsyning inklusive ammunition til fodfolksregimenterne.

Medical bataillon's opgave er "collection", første hjælp, midlertidig indlæggelse og evakuering af sårede samt sanitær kontrol. Den er i stand til at etablere et felthospital på 180 senge.

Motor transport bataillon's opgave er at danne en centralisation af motortransporten indenfor divisionen og at yde vedligeholdelse af divisionens motormateriel på et højt plan.

Den råder over 432 motorkøretøjer.

Service bataillon er et forsyningsorgan og varetager som sådan divisionens forsyning af proviant og udrustning samt driver divisionens vaskeri og bageri m.v.

Stabsbataillonen. Foruden at betjene divisionens stab indeholder stabsbataillonen divisionens rekognoscerings kompagni, militærpolitikompagni og signal kompagni.

Marine Corps Aviation.

Marine Corps flyvevåben er en integrerende del af flådens flyvevåben (Naval Aviation), og dets opgaver er fastlagt som følger:

1. Støtte til FMF ved amfibielandinger.
2. Formering af reserveeskadriller til hangarskibe.

Uddannelse af flyvere og andet personel, der udtages blandt Marine Corps personel, foregår på flådens flyveskoler og tilsvarende uddannelsesetablissemeter. Eskadrillerne er i alle retninger analoge med flådens, såvel hvad angår udrustning, bevæbning som grundlæggende uddannelse. Den videregående uddannelse følger, på grund af den særlige primære opgave, der er pålagt Marine Aviation som støtte for amfibieoperationer, sin egen linie.

Marine Corps Aviation er taktisk inddelt i Marine Aircraft Wing, Marine Aircraft Group og Marine Squadron, en inddeling der tilsvarende henholdsvis division, regiment og bataillon.

Marine Aircraft Group (MAG) er den laveste taktiske enhed, som kan operere selvstændig i længere tid. MAG kan enten indeholde een type af luftfartøjer, hvad der er det normale, eller den kan være sammensat af flere forskellige typer, såfremt det nødvendige udstyr og de nødvendige reservedele er til rådighed.

En typisk MAG består af Headquarters Squadron (HEDRON), Marine Aircraft Maintenance Squadron (MAMS), Marine Air Base Squadron (MABS) og to eller flere "Combat Squadrons", bestående af jagere (VMF-fighters), bombemaskiner (VMA-attack) eller natjagere (VMF(N)) evt. en kombination af disse squadrons.

Af andre Groups findes der tre nemlig

1. The Marine Transport Group-(MAG-VR) (bestående af HEDRON, MAMS, MABS og en eller flere transport-squadrons).
2. The Marine Helicopter Transport Group-(MAG-HR) (bestående af HEDRON, MAMS, MABS og to eller flere helikopter transport squadrons).

3. Marine Air Control Group (består normalt af HEDRON, Marine Tactical Air Control Squadron (MARTACRON) og 3 Marine Ground Control Intercept Squadrons (MGCIS)). Denne Group har ingen luftfartøjer og dens opgave er at betjene kontrolsystemet for en Marine Aircraft Wing som støtte for en division.

Antallet af maskiner i en squadron varierer fra 15 til 24, og der findes følgende squadrons, hvis opgaver er således:

- a. Marine Fighter Squadron-VMF-24 luftfartøjer.
Almindelig støtte og nærluftstøtte og offensive opgaver udover kampterrainet.
- b. Marine Attack Squadron-VMA-24 luftfartøjer.
Direkte luftstøtte og afskæringsopgaver (interdiction).
- c. Marine All Weather Fighter Squadron-VMF(N)-24 luftfartøjer. Flyverforsvar i mørke og under usigtbare vejrforhold. Kan anvendes som VMF's (a).
- d. Marine Helicopter Transport Squadron-HMR-15 luftfartøjer. Landing af taktiske enheder under amfibieoperation samt understøttelse og flytning af disse. Kan desuden anvendes til de forskelligartede opgaver, hvortil helikopteren er egnet.
- e. Marine Transport Squadron-VMRO-15 luftfartøjer.
Transportopgaver i almindelighed.
- f. Marine Photographie Squadron - VMR - 15 luftfartøjer.
Udfører fotografisk flyveropklaring.
- g. Marine Composite Squadron - 24 luftfartøjer. Udfører luftbåren fjernvarsling (AEW) og "electronics countermeasure" (ECM) under alle vejrforhold.
- h. Marine observation Squadron - VMO - 24 luftfartøjer - heraf 12 helikoptere. Udfører taktisk flyverobservation samt nedslagsobservation for artilleriet og for beskydning fra søen.
- i. Marine Tactical Air Control Squadron - MARTACRON - ingen luftfartøjer. Personal og udrustning til kontrol af alle flyveroperationer til støtte af FMF.

- j. Marine Ground Control Intercept Squadron - MGCIS - har ingen luftfartøjer. Betjener og vedligeholder radio og radar for luftbevogtning og ledelse af luftfartøjerne.

Jeg skal derefter omtale amfibieoperationer.

Hvad er en amfibieoperation? I henhold til de af Department of the Navy fastsatte doktriner er følgende definitioner for amfibieoperationer og for amfibieraides gældende.

En "Amfibieoperation" (Amphibious operation) er: et angreb ført ind fra søen af søstyrker og landsætningsstyrker på en fjendtlig kyst med et eller flere af følgende formål:

1. erhverve et område fra hvilket man kan operere til lands,
2. erhverve et område til brug for en fremskudt luft- eller flådebase,
3. unddrage fjenden brugen af et vist område.

eller en taktisk tilbagetrækning af troppestyrker ved hjælp af flådestyrker enten i den hensigt at foretage en omgruppering af tropperne eller en evakuering af det pågældende område.

"Amfibie raids" er en landsætningsoperation udført for at indhente efterretninger, ødelægge fjendtlige anlæg eller for at tilføje (harass) fjenden skade. De klassificeres efter formål som "efterretningsraids", "ødelæggelsesraids" og "skaderaides" (harassing raids).

Karakteristik af Amfibieoperation og Amfibieraid.

Amfibieoperation.

En amfibieoperations fremtrædende karakter er overraskelsesmomentet - muligheden af at angribe et udvalgt punkt af fjendens forsvarssystem. Amfibieoperationen kan udnytte overraskelsesmomentet og fjendens svagheder ved anvendelse af de nødvendige styrker på de fordelagtigste steder til de fordelagtigste tidspunkter. Alene truslen udøvet ved eksistensen af kraftige amfibiestyrker kan tvinge fjenden til at sprede sine styrker, og dette kan resultere i kostbare og forgæves forsøg på at forsvare hele kystlinien.

Det mest intime samarbejde og en yderst detaljeret planlægning er nødvendig for en heldig gennemførelse af operationen.

De deltagende styrker må være indøvede i et nøje samarbejde, og der må være en klar forståelse af de gensidige forpligtelser og af de enkelte komponenters specielle muligheder og problemer. Det er således evident, at problemerne i forbindelse med forberedelsen og udførelsen af en amfibieoperation er mere omfattende end for nogen anden type af militære operationer.

Amfibieraid.

Amfibieraidet har samme karakter som en amfibieoperation. Det planlægges og gennemføres på samme måde som en landsætning med formålet at etablere et brohoved undtagen at en tidlig tilbagetrækning er planlagt.

Amfibieraid tillader en hurtig udnyttelse af en midlertidig svaghed hos fjenden. Landsætningsstedet behøver ikke at opfylde alle de krav, der stilles med hensyn til en amfibieoperation. Et raids begrænsede varighed kan gøre det muligt at gennemføre det uden lokalt herredømme på søen og i luften.

Det vil af den nævnte karakteristik fremgå, at de to operationer i det store og hele planlægges og gennemføres efter ensartede principper.

For amfibieraids gælder følgende krav:

a. Transport.

Overfladefartøjer, søluftfartøjer og undervandsbåde kan anvendes, overfladefartøjer skal være i besiddelse af høj fart og stor manøvreevne.

b. Artilleristøtte fra søen og fra luften

kan finde sted som ved amfibieoperationer, idet dog overraskelsesmomentet kan medføre at beskydning før angrebet må begrænses i højere grad end forholdet er ved en amfibieoperation.

c. Træning og indøvelse.

En til det yderste gennemført træning og gennemprøvning af ethvert raid i alle detaljer vedrørende indskibningen, overførslen og de påfølgende operationer på land må gennemføres.

Som i alle andre amfibieoperationer må operationen gennemprøves i alle dens faser uden hvilke prøver "timing-en", der er så uhyre vigtig for en heldig gennemførelse af operationen, ikke kan blive indøvet.

Amfibie-operationens afsnit.

Amfibieoperationens forskellige afsnit er klart adskilt fra hinanden, selv om i praksis nogle af operationerne er så tæt forbundet, at der ikke er en klar skillelinie mellem afsnittene.

1. Planlægningen.

Planlægningsafsnittet er perioden under hvilken planerne udfærdiges og bekendtgøres. Afsnittet indeholder for alle implicerede styrker udfærdigelsen af de endelige planer og ordrer for operationen.

2. Indskibningen.

Indskibningsafsnittet er det afsnit, under hvilket styrkerne samles og tropperne med materiel og forsyninger indskibes i det tildelte fartøjsmateriel.

3. Indøvelse (Rehearsal).

Indøvelsesafsnittet er det afsnit, under hvilket den forestående operation bliver gennemprøvet med det formål

- a. at prøve planernes tilstrækkelighed, "Timing" af de enkelte dele af operationen og de enkelte enheders kampberedskab samt at
- b. sikre sig, at alle de deltagende enheder er fortrolige med planerne.

4. Overførsel fra udskibningsstedet til landsætningsstedet.

5. Landsætningen.

6. Udførelsen af den egentlige opgave i land.

7. Tilbagetrækningen af søstyrkerne.

Amfibieplanlægning.

Planlægning af en amfibieoperation har følgende særlige karaktertræk:

1. nødvendigheden af sideløbende planlægning
2. nødvendigheden af koordineret planlægning
3. nødvendigheden af detailleret planlægning samt
4. tidens og afstandens indflydelse.

Medens enhver militær operation kræver en omhyggelig og detailleret planlægning, er amfibieoperationen kendetegnet ved nødvendigheden af at koordinere sø- og landstyrker og kravet

til et klart kommandoforhold samt krav fra andre operationelle faktorer specielle for amfibieoperationen.

Det indledende direktiv,

der tilstilles fra højere myndighed, indeholder normalt følgende:

1. operationens formål
2. udpegning af chefen for hærstyrken og chefen for søstyrken.
3. Instruktion vedrørende kommandoforhold.
4. Terminen for operationens udførelse.
5. Angivelse af de styrker, der stilles til rådighed.

Kommandoforholdet skal ganske naturligt nøje fastsættes i det indledende direktiv, idet klare kommandoforhold er en bydende nødvendighed for gennemførelsen af en operation af nævnte art.

De amerikanske doktriner med hensyn til kommandoforholdene går ud på følgende:

1. Chefen for søstyrken, en søofficer, er chef for den samlede styrke.
2. Chefen for søstyrken og chefen for tropperne er på "corresponding level" med hensyn til deres respektive styrker.
3. Kommandospørgsmål, som kun berører tropperne, behandles direkte af chefen for disse ("subject to the overall authority of the amphibious task force commander".)
4. Spørgsmål, som kun angår de maritime styrker, behandles af chefen for disse.
5. Spørgsmål, som angår begge styrker, behandles af de respektive kommandoveje.
6. Chefer på alle trin skal vedligeholde snævert og kontinuerligt samarbejde (relationship) for at sikre, at ingen chef selvstændig træffer afgørelse, som berører tilsvarende chef undtagen i nødstilfælde.
7. Enkeltheder vedrørende kommandoforhold for hver enkelt del af operationen skal være klart defineret.
8. Uoverensstemmelse forelægges højere kommandomyndighed.

Den videre planlægning.

Når direktivet er modtaget , træder de respektive chefer sammen og påbegynder planlægningen. Lad os f.eks. forudsætte, at opgaven er erobring af en af fjenden besat ø.

(Vi betegner i det følgende chefen for søstyrkerne med S og chefen for troppestyrkerne med H.)

1. S udpeger de steder af kysten, hvor landsætning kan foretages set fra et maritimt standpunkt, og forelægger resultatet for H.
2. H udpeger hvilke af disse landsætningspladser, der er at foretrække set fra hans synspunkt og meddeler resultatet til S, der på dette grundlag tager den endelige bestemmelse i så henseende.
3. H kan derefter planlægge sit "scheme of manoeuvre" i store træk.
4. Såfremt H ønsker forstærkning af den ham tildelte styrke meddeler han dette til S.
5. S lader dette ønske gå videre suppleret med ønsket om yderligere fartøjsmateriel.
6. Når spørgsmålet om styrkerne og fartøjsmateriellet er løst, kan den detaljerede planlægning begynde.

Planlægningen foregår derefter som en "joint" planlægning.

Indskibningen

foregår således, at H er ansvarlig for, at de rigtige folk og det rigtige materiel indskibes i de rigtige fartøjer, medens S gennem sine fartøjschefer er ansvarlig for stuvningen og vægtfordelingen.

Indøvelsen.

Under denne, som udføres såvidt muligt som under virkelige forhold, overtager S kommandoen over den samlede styrke.

Overførsel og landsætning

foregår under S's kommando.

Udførelsen af den egentlige opgave foretages

under H's kommando, idet denne overgår til ham, når han har sine styrker i land og har oprettet sin kommandopost.

Tilbagetrækningen af søstyrkerne

foregår under S's kommando.

Vedrørende selve landsætningen - ship to shore movement - skal jeg fremkomme med enkelte generelle bemærkninger.

Overførslen fra skib til kyst er indledningen til det egentlige angreb og kan sammenlignes med et fodfolksangreb i landkrigen. Overførslen er mere end en blot og bar færgeoperation, men en taktisk bevægelse i sig selv.

Et angreb på kysten åbner med et bombardement af de fjendtlige stillinger, der forøges i intensitet, så længe angrebsstyrkernes afstand fra målet tillader det.

Normalt starter landgangsfartøjerne i kolonner, og efterhånden som de nærmer sig målet, overgår de til spredt orden for at mindske faren ved fjendtlig beskydning, og når artilleriilden løftes, foretages landgangen. Landgangen er således fuldstændig analog med et fodfolksangreb blot med den forskel, at tropperne er vandbårne, og at skibsartilleriet erstatter feltartilleriet. Landgangsfartøjerne må sprede sig på samme måde som fodfolksstyrker for at undgå den fjendtlige ild. Når de nærmer sig kysten, anvender de deres skyts i det omfang, det er muligt - f.eks. med haubitser fra amfibie-traktorer (LVT).

Hovedproblemet ved planlægningen af landsætningen er at drage omsorg for, at udskibningen kan foregå i overensstemmelse med den for angrebet på land lagte angrebsplan (the scheme of manoeuvre).

Dette vil blandt andet sige, at de enkelte styrker skal overføre samlet de styrker, der skal landsættes på og operere fra den samme sektor, idet der dog samtidig skal foretages en vis spredning inden for styrken, således at tabet af et enkelt skib ikke medfører tabet af f.eks. hele signaltjenesten for den pågældende styrke.

Selve taktiken og fremgangsmåden ved landsætningen er i princippet ganske enkel, men i praksis nok så kompliceret og kræver en minutiøs planlægning og en grundig indøvelse.

Hvad angår typer af landsætningsfartøjer skal der ikke siges meget, men blot konstateres det store fremskridt, der er sket fra de typer, der brugtes f.eks. ved Gallipoli.

Udviklingen er nået et nogenlunde fast leje og er blevet stående ved en række standardtyper, som hver for sig udvikles på grundlag af de indhøstede erfaringer og af fortsatte forsøg.

Af typerne skal jeg indskrænke mig til at nævne enkelte af de mest anvendte.

Den vigtigste og mest anvendte er Tank Landing Ship - LST, som laster 1600-1900 ts, og som kan tage et stort antal kampvogne, og som desuden anvendes til mange andre formål, som racketskib, hospitalsskib o.m.a.

En anden meget anvendt type er DOCK Landing Ship LSD, som anvendes som flydedok for mindre fartøjer, som så kan svømmes direkte ud i vandet.

Af mindre fartøjer er der den meget populære amfibietractor-amphtrac eller LVT -, som særlig var til uvurderlig nytte i Stillehavet ved forcering af koralrevene. Den er senere blevet forsynet med pansret overbygning og bevåbnet med haubitser for at kunne lede den første angrebsbølge.

DUKW er ligeledes et meget anvendt fartøj. Det er en amfibie truck. Kan tage 25 mand eller 2,5 ts gods.

Ombord i troppetransportskibene findes et stort antal af LCVP'er-Landing craft vehicle & personel, som kan tage 36 mand eller 4 ts gods.

Foruden LCVT'erne findes der normalt 2 LMC-Landing Craft mechanized, der kan tage 100 mand eller en 30 ts kampvogn. Jeg vil her gerne henlede opmærksomheden på dette fartøj, som efter min formening vil være løsningen på et fartøj til brug ved overførsel af tropper eller skyts mellem landsdelene. Såfremt man kunne ønske en type, der kan tage en Centurion kampvogn kan jeg nævne, at LMC er kommet i en ny version efter hærens tegning, LMC 8, der har en kapacitet på 60 ts. Den er af ganske ny dato og findes kun i ca. 100 eksemplarer.

Jeg skal i denne forbindelse nævne, at man foretager forsøg med at svømme kampvogne over floder og lignende ved hjælp af en kæmperedningsvest.

Som slutning på mit foredrag skal jeg fremkomme med et par bemærkninger om atomvåbnets indflydelse på amfibieoperationer.

Det kan fastslås, at man på ingen måde anser, at A-våbnet vil kunne hindre gennemførelse af amfibieoperationer i en kommende krig. I alle planlægninger indgår A-våbnet på lige fod med de konventionelle våben, og med hensyn til landsætning og kamp i land planlægger man den fornødne spredning. Man lægger således ikke som tidligere landsætningssektorerne umiddelbart ved siden af hinanden, men lægger dem med sikker indbyrdes afstand. For søstyrkernes vedkommende overvejer man at dele søstyrken i en hovedstyrke med de første bølger og en "sea echelon", der først sættes ind, når de første bølger er kommet i land og hovedstyrken har trukket sig tilbage.

For landstyrkernes vedkommende drøftes det at forøge antallet af divisionens fodfolksregimenter til 4, således at man vil være i stand til at holde 2 i reserve i modsætning til nuværende praksis med 1 regiment i reserve og 2 i angrebet.

Iøvrigt doceres nedgravning af såvel personer som af materiel, udnyttelse af terrainet og spredning, for spredningens vedkommende advares der dog mod for stor spredning, således, at man risikerer at blive slået stykkevis.

Så meget om MC og amfibiekrigen.

Om mit personlige indtryk og mine erindringer fra mit ophold i Quantico vil jeg ikke undlade at fremhæve den store oplevelse, det var igennem de mange måneder daglig at være sammen med en række af så fremragende repræsentanter for det amerikanske forsvar, om hvis indsats i såvel den anden verdenskrig, som i Korea vi alle har hørt. Også på skolebænken formåede disse officerer at leve op til deres ry. Hårdt arbejdende, altid ligevægtige, venlig og hjælpsomme, som de var, var det mig en daglig glæde at komme på skolen. De var sande repræsentanter for den livsfilosofi de forenede staters ambassadør i Rom Mrs. Luce har givet udtryk for i et interview, idet hun udtalte:

"Tag dit arbejde alvorligt, men dig selv ikke for alvorligt".